

stere har imødelommet de af det forrige Folke-
thingsudvalg fremsatte Ønsker, ogsaa med Hensyn
til den Maade, hvorpaa han denne Gang har ind-
bragt Sagen, som Noget, der, som han udtrykte
sig, kunde tjene til Belysning af den politiske
Tilstand. Derfor det ærede Medlem i denne
Omstændighed vilde have fremhævet et Bevis paa,
hvoreledes Regjeringen steds tilstræber at komme
det ærede Folkething saa meget imøde som vel
muligt, kunde jeg forstaa det; men den Maade,
hvorpaa det ærede Medlem i det Sele udtalte sig
om Sagen, gjør, at jeg ikke kan antage, at det
egentlig var hans Hensigt at ville luge en Be-
lysning af Situationen i den af mig saaledes an-
tydede Retning. Smidlertid forholder det sig vir-
kelig saaledes, at naar jeg i forrige Session an-
tydede og i denne Session i Gjærningen har viist
Billighed til at imødelomme det ærede Udvalgs
Ønsker om Affattelsesmaaden, er dette og var dette
ikke, fordi jeg i og for sig erkjendte, at den Form
for Affattelsen, hvorpaa det ærede Udvalg saite
saa megen Pris, skulde være den ubetinget
rigtige, saaledes som jeg ogsaa tror, det er blevet
udtrykt. Jeg har tværtimod fremdeles den Men-
ning, at der ved den Maade at fremsille Sager
paa, som det ærede Udvalg har ønsket, fremkom-
mer en større Bidragsstiftelse, end der egentlig i og
for sig var nødvendig; men jeg har paa den an-
den Side erkjendt, at der ikke kunde være noget
Væsentligt imod i den Henseende at rette sig efter
det ærede Folkethingsudvalgs Ønsker, og for at
gøre dette er det altsaa, at jeg nu har fremlagt
Lovforslaget i den forandrede Form. Dette havde
jeg om ikke just ventet nogen Anerkjendelse for af
det ærede Medlem, saa dog i alt Fald ventet, at
han ikke af den Omstændighed vilde have udledet
en Grund til at udtale sig, som det forekommer
mig at han søgte at gøre, paa en vis bitter
Maade imod Justitsministeren. Hvad Sagen selv
angaar, dybede det ærede Medlem i Virkeligheden
kun ved to Punkter. Han omtalte, at det i og for
sig maatte anses for at være uheldigt, at der i
selve Loven henvisstes til senere Fuldstændiggjørelser
gjennem Anordninger; han mente, at derved blev
det gjort vanskeligere for Befolkningen ret at blive
klar paa, hvad der skulde være de gjældende Reg-
ler i det paagjældende Forhold, og han henvis-
te til, hvoreledes der i forskjellige Paragrafer henvises
til senere Anordninger. Det ærede Udvalg fra
forrige Samling havde dog viist den Imødelom-
menhed, som det ærede Medlem udtrykte sig, at
lade denne Henvisning til Anordninger blive
staaende. Det er mig ikke klart, om det ærede
Medlem mente, at man i denne Session skulde
vise mindre Imødelommenhed, eller om det kun
var ham om at gøre ganske i Almindelighed fra
et principielt Standpunkt at udtale sig mod en
saadan Henvisning til Anordninger. Forsaavidt
dette Sidste skulde være hans Mening, vil jeg ikke for
mit Vedkommende tilbageholde, at jeg vilde kunne

være enig med det ærede Medlem. Jeg erkjender,
at det er ønskeligt, at Love, som omhandle vigtige
Materier, som kunne faae indgribende Betydning
for praktiske Forhold, affattes saa fuldstændig som
mulig, saa at Befolkningen deri kan faae Oplys-
ning om, hvad der vedrører dette Forhold i dets
Helhed, og jeg tror at turde sige, at jeg ved for-
skjellige Leiligheder ikke blot i Ord har vedkjendt
mig Rigtigheden af denne Sætning i dens Almin-
delighed, men i Gjærningen har viist det, og at
jeg har bidraget til, at Principet er kommet til
sin Ret. Men noget Andet er, om der ikke gives
Omraader, hvor denne Sætning, der i sin Al-
mindelighed kan være rigtig, nødvendigvis maa
taale nogen Lempelse. Spørgsmaalet er altsaa
særlig, hvad det foreliggende Lovforslag angaar,
om vi ikke her befinde os paa et Omraade,
hvor det ikke kan undgaas, at der maa gives en
hel Del særegne Detailbestemmelser, som ikke pas-
sende kunne faae deres Plads i selve Loven. I
denne Henseende har jo det ærede Medlem ikke
fremsat nogen Mening, der er i Strid med Lov-
forslaget; jeg veed altsaa ikke, om han mener, at
man i selve Lovforslaget kunde optage det Stof,
som ifølge Lovforslaget er forbeholdt senere An-
ordning; men hvis dette skulde være hans eller
mulig andre ærede Medlemmers Mening, saa maa
jeg tilføje, at efter min Overbevisning vil det ikke
være rigtigt at optage de paagjældende Bestemmel-
ser i selve Loven i Stedet for i en Anordning.
Det har netop været en væsentlig Grund til,
at den ældre Lov paa dette Omraade, nemlig Loven
af 12te April 1851, har viist sig at maatte om-
dannes, at man i denne Lov af 1851 har optaget
en Mængde Detailbestemmelser, som nødvendigvis
maatte i Tidernes Løb vise sig at blive mindre og
mindre tilsvarende. Derfor man nu i denne
Lov vilde optage de paagjældende Detailbestemmel-
ser, saa er det muligt, at man vilde kunne naae til at
faae disse Detailbestemmelser saaledes, at de maatte
siges virkelig at fuldbyrde alle de Krav, som i
den Henseende kunne stilles til saadanne Bestem-
melser i det nærværende Døbtid; men man kan
forudsig med fuldkommen Sikkerhed, at efter den
store Udvikling, som netop foregaar i vor Tid paa
Teknikens Omraade, vilde det kun være grumme
kort Tid, inden man vilde føle sig hæmmet og
generet netop derved, at saadanne Bestemmelser
vare staaende fast i Lovgivningen. Mænd, som
bevæge sig i de praktiske Forhold, ville vide, at
den Omstændighed, at Loven af 12te April 1851
har staaet fast alle de Bestemmelser, der skulle
gjælde med Hensyn til Maskiner og Prøver af
Maskiner, har ført til stor Uleilighed netop i det
praktiske Liv. Regjeringen har ikke Myndighed til
at tilføje de Bestemmelser, Loven i den Hen-
seende har givet. Det har viist sig, at man i Ti-
dernes Løb er naaet til at kunne fabrikere Ma-
skiner paa anden hensigtsmæssigere Maade, paa en
Maade, som maa anses for at være nok